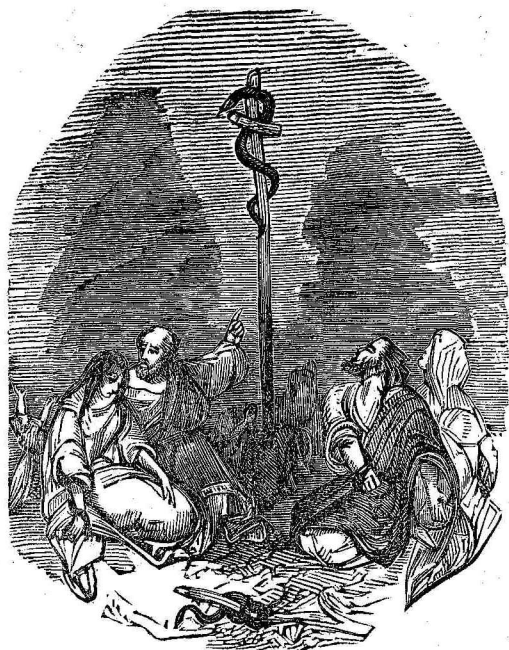

διάθεσιν προκατάτην. Μίαν ημέραν, ἐκθὰς ἀπὸ τοῦ σπιδαστήριον αὐτοῦ, ἔτυχε ν' ἀφήσῃ μέσα σκολάκι τι, ὀνομαζόμενον Ἀδάμαντα. Ὁ πιστός, ἀλλ' ἀπρόσεκτος οὗτος ἀκόλουθος τῶν ἐρευνῶν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὑπῆγεν εἰς τὴν μέσσην τῶν χαρτίων, καὶ ἔρριψε κάτω ἀναμμένον τινὰ λόχον, ὅστις ἔκαυσε τοὺς σχεδὸν τελειωμένους κόπους χρόνων τινῶν. Ὁ κύριός του, ἐπιστρέψας, ἐθεώρησε μὲ ἄκραν λύπην τὸ γενόμενον. Ἀλλὰ, μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν μόνον ἐξεφώνησεν, ᾠΩ, Ἀδάμας! Ἀδάμας! ὀλίγον γνωρίζεις πόσον μεγάλην ζημίαν ἔκαμες!

Ο ΧΑΛΚΟΥΣ ΟΦΙΣ.

Ἐνῷ οἱ Ἰσραηλίται ἐπορεύοντο διὰ μέσου τῆς ἐρήμου, διεσυνόμενοι εἰς τὴν γῆν Χανάν, πολλάκις καθ' ὁδὸν παρήκουσαν τὸν Θεόν. Μίαν δὲ φορὰν ἐγόγγυσαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καίτοι Αὐτὸς ἀδιαλείπτως ἐφρόντιζε περὶ αὐτῶν καὶ τοῖς ἐδίδεν ὅτι ἐχρειάζοντο πρὸς τροφήν καὶ πόσιν. Τότε λοιπὸν ὁ Θεὸς, ἵνα τοὺς τιμωρήσῃ, ἔστειλε κατ' αὐτῶν φλογερούς ὄφεις, οἱ ὅποιοι ἦσαν τόσοι φαρμακεροί, ὥστε οἱ δαγκανόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἀμέσως ἀπέθνησκον. Οἱ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο λίαν λυπημένοι διὰ τὰς ἀμαρτίας των, ὁ δὲ Μωϋσῆς ὁ ἀρχηγός των ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ἵνα τοὺς ἐλεήσῃ. Ὁ Θεὸς εἰσακούσας τῶν δεήσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμνον ἐν τῇ ἡμερανίᾳ των, εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν νὰ κατασκευάσῃ ἓνα χαλκοῦν ὄφιν καὶ νὰ τὸν θέσῃ ἐπὶ ῥύλου, ὥστε οἱ ἀτενίζοντες εἰς αὐτὸν νὰ θεραπεύονται. Πόσον προθύμως οἱ δαγκα-

νόμενοι προσέδλεπον εἰς τὸν χαλκοῦν τοῦτον ὄφιν! Ὑποθέτω ὅμως ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν νομίζοντες, ὅτι ἦτο πολὺ ἀπλοῦν πρᾶγμα, καὶ ὅτι δὲν ἡδύνατο βέβαια νὰ τοὺς ὠφελήσῃ, δὲν ἐκύτταζον, ὅπως ὁ Θεὸς εἶχε διατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέθνησκον. Τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ ποτὲ δὲν εἶναι τόσοι ἀπλὰ καὶ μικρά, ὥστε νὰ μὴ ᾔναι ἀνάγκη νὰ τὰ ὑπακούωμεν, οἱ δ' ὑπακούοντες προθύμως εἰς Αὐτὸν εἶναι πάντοτε εὐτυχέστεροι. Ὁ Θεὸς καλεῖ πάντα τὰ μικρὰ παιδιά νὰ προσεύχωνται εἰς Αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλῶσιν ὅπως τὰ συγχωρήσῃ διὰ τὰς ἀμαρτιάνων· εἶναι δὲ πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ τὸ κάμνῃ ὅταν βλέπῃ ὅτι ταῦτα εἰλικρινῶς καὶ ἐκ καρδίας λυποῦνται διὰ τὰ ἀμαρτήματά των. Α. Δ. Ι.

ΜΥΘΟΣ.—ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμάρωνε πετώσα μετὰ χάριτος πολλῆς
Τῶν πτερόγων τῆς τὰ κάλλη μία νέα χρυσάλλης·
Καὶ ἔτ' ἐπὶ στήθεσιν ἐστόλην μου· θεωρήσατε, ἔφωνε,
Ἐτ' ἐπὶ στήθεσιν μου, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν κόσμον χάρω μόνη...

—ο—

Ἄδεν μου λέγετε τίς ἄλλος ἐμπορεῖ νὰ καυχῇ;
Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκρίβῃ;...
Ὅχι, ὄχι, τὸ κηρύττω εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος
Ἐγὼν ὅσῃν ἐγὼ ἔχω λάβειν χάριτας καὶ κάλλος...

—ο—

Μόλις εἶχε σιωπήσῃ, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρὰν
Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἴφνης μίαν μέλισσαν μικράν...
Καὶ ἰδοὺς αὐτὴν μὲ φρίκην καὶ ἀποστροφὴν φωνάζει·
ᾠΩ! τί εἶν' αὐτὸ τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον πλησιάζει!...

—ο—

Ἐκαὶ μοῦ ἔλεγον πῶς ἔχει τσάσας χάριτας! ἄλλα
Ἐγὼ βλέπω, ὅτι ὅλα εἶναι ψεῦδη παχυλά·
Καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι, παρὰ ἐν ἀχρεῖον τέρας,
Ἢ τοῦ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας!...

—ο—

Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρρηθῶς,
Ὅχι, ὅπως σὺ ὁπότεν ὑπὸ ἄλλου προσβλήθῃς,
Ἢτοι μὲ φωνὴν καὶ ὕβρεις, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν...
Ἐλα, φίλη, νὰ σοῦ δείξω τὴν μικράν μου κατοικίαν...

—ο—

Ἐπαρατήρησέ την... βλέπεις πόσον εἶναι καθαρὰ;
Ἐκ' εἰς τὴν τάξιν των βαλμένα εἶναι ὅλα μὲν χαρά;
Κύτταζε αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας
Ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα ἀρκετὰς ζωτροφίας...
—ο—

Ἀπὸ τὰς τροφὰς ἐκάινας ζω ἀφθόνη καὶ ἐγὼ,
Ἐκαὶ τροφήν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκυτάτην χορηγῶ...
Ἢ ἴσως εἶναι ἡ μορφή μου ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ὅμως
Ἢ οἱ λέγουσι ὅτι εἶμαι φιλέρως καὶ οἰκονόμος...
—ο—

Ἢ ἄλλὰ σὲ, καλή μου, ἦτις τόσοι μὲ περιφρονεῖς,
Ἢ δὲν ἤκουσα ποτὲ μου νὰ σὲ ἐπαινῇ κανεὶς!
Διὰ τοῦτο ὅσας λέξεις κατ' ἐμοῦ κατηγόρειας,
Ἢ δὲν τὰς θεωρῶ διόλου ἀπαντήσεως ἀξίας.

—ο—